

подобно нейните молитви.

Елено, силно тебе аз обичам,
кълна ти се в живота, че те любя,
че съм готов за тебе да изгубя
най-святото, което имам,
за да докажа, че се мами, който
отрича, че съм влюбен аз във тебе.

ДЕМЕТРИЙ. - Повярвай ми, аз по-силно те любя.

ЛИЗАНДЪР. - О, дом е тъй - ти сам го докажи!

ДЕМЕТРИЙ. - Ела!

ХЕРМИЯ. - Къде ще саърши тая свада?

ЛИЗАНДЪР. - Махни се ти от мене, етиопко!

ДЕМЕТРИЙ. - Не, не, той само се прегътува,
че е готов да я напусне.

Тръгни, като да си отиваш,
а всъщност стой на своето място!
Това се вече казва храброст.

ЛИЗАНДЪР. - Махни се, нечестива гад,
или самин ще те захвърля,
като змия!

ХЕРМИЯ. - Какъв си бил, мой мили!

ЛИЗАНДЪР. - Твой мил не съм - далеч от мене,
махни се от очите ми, нещастна!

ХЕРМИЯ. - Шегуваш ли се ти, Деметрий?

ЕЛЕНА. - Шегува се и *каж. ти.*

ЛИЗАНДЪР. - Деметрий,
на думата си аз стоя.

ДЕМЕТРИЙ. - Видяхме
що значи твойта чудна дума -
не вярвам в нея вече аз!

ЛИЗАНДЪР. - Що искаш? - Бой - или убийство?